Lietas Nr. C31451414
Lietas arhīva Nr. CA-0239-17

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2017.gada 25.jūlijā

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis I.Stivriņš
tiesneses S.Vasiļevska un L.Mežale
ar tiesas sēdes sekretāri D.Mikažāni
piedaloties zvērinātam advokātam R.Grozam un zvērināta advokāta palīgam A.Locānam

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību „GIZMO" prasībā pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Tele2" par parāda piedziņu sakarā ar maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību „GIZMO" apelācijas sūdzību par Daugavpils tiesas 2017.gada 4.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

maksātnespējīgās SIA „GIZMO" administratore Elīna Švarca 2014.gada 12.novembrī iesniedza tiesā prasību pret SIA „Tele 2" par parāda piedziņu un lūdza piedzīt no atbildētājas parādu 1 365 862,08 *euro*, tostarp, pievienotās vērtības nodokli 237 050,44 *euro*.

Prasības pieteikums pamatots ar šādiem apstākļiem.

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa ar 2010.gada 1.marta spriedumu lietā Nr.C29433510 ir pasludinājusi SIA „GIZMO" maksātnespējas procesu, un ar 2013.gada 18.aprīļa lēmumu par prasītājas maksātnespējas procesa administratori iecelta Elīna Švarca.

Iepazīstoties ar grāmatvedības dokumentiem, administratore ir konstatējusi, ka 2002.gada 2.oktobrī starp prasītāju (iepriekšējais nosaukums – SIA „NBJ") un atbildētāju noslēgts līgums par juridisko pakalpojumu sniegšanu (turpmāk – līgums Nr.1), saskaņā ar kuru prasītāja apņēmās piedzīt atbildētājas debitoru parādus, vedot atbildētājas lietas tiesā un nododot tiesu nolēmumus piespiedu izpildei zvērinātam tiesu izpildītājam, savukārt atbildētāja no faktiski piedzītajām summām apņēmās samaksāt prasītājai atlīdzību 35 % apmērā.

Saskaņā ar 2003.gada 9.jūnijā noslēgto līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu, prasītāja, ievērojot līguma Nr.1 9.punkta noteikumus, debitoru parādu piedziņu uzticēja apakšuzņēmējam- SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa".

SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa", kura kā apakšuzņēmēja veica debitoru parādu piedziņu, ir pieteikusi prasītājai savu kreditora prasījumu, no kura secināms, ka par labu atbildētājai no tās debitoriem piedzīti naudas līdzekļi kopsummā 2 266 666,67 Ls jeb 3 225 176,11 *euro*.

Iepazīstoties ar grāmatvedības dokumentiem, administratore secinājusi, ka prasītāja laika periodā no 2002.gada oktobra ir izlietojusi ievērojamus naudas līdzekļus, samaksājot valsts nodevas attiecībā uz tiesvedības un piespiedu izpildes uzsākšanu pret ievērojamu, pat milzīgu debitoru skaitu, ar kuriem prasītāja nekad nav nodibinājusi līgumiskas attiecības, kā arī samaksāti ievērojami naudas līdzekļi Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei par datu iegūšanu no Iedzīvotāju reģistra par fiziskajām personām. Minētie apstākļi liecina par to, ka prasītāja, izpildot līgumu Nr.1, piedzinusi atbildētājas labā no tās debitoriem (fiziskām personām) naudas līdzekļus 3 225 176,11 *euro*. Tādēļ, atbilstoši līguma Nr.1 4.punkta noteikumiem, atbildētājai ir pienākums samaksāt prasītājai atlīdzību par debitoru parādu piedziņas pakalpojumu sniegšanu 1 128 811,64 *euro* apmērā (3 225 176,11 *euro* x 0,35), kas kopā ar pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā- PVN) ir 1 365 862,08 *euro*.

Atbildētājai nav izpildījusi līguma Nr.1 6.2.punktā pielīgto pienākumu samaksāt prasītājai atlīdzību 35 % apmērā no piedzītās summas ne vēlāk kā 5 dienu laikā no parāda piedziņas realizēšanas.

Administratore 2011.gadā: 8.augustā, 1.septembrī un 1.novembrī nosūtīja atbildētājai pieprasījumus ar lūgumu iesniegt pierādījumus par saistību izpildi.

Atbildētāja 2011.gada 29.novembra vēstulē norādīja, ka saistības, kas izriet no līguma Nr.1, pret prasītāju ir izpildītas pilnībā, tomēr nekādi saistību izpildi apliecinoši dokumenti netika iesniegti.

Atbildētājas debitoru parādu faktisku piedziņu 3 225 176,11 *euro* apmērā ir apstiprinājusi SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" savā kreditora prasījuma pieteikumā. No prasības pieteikumam pievienotajiem norēķinu kontu pārskatiem par 2003.- 2013.gadu redzams, ka prasītāja maksājusi valsts nodevas saistībā ar tiesvedību un tiesas nolēmumu piespiedu izpildi pret iepriekš minētajos pieņemšanas nodošanas aktos norādītajiem atbildētājas debitoriem. Piedziņas veikšanu netieši apliecina arī prasītājas maksātnespējas lietas ietvaros iesniegtais Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes kreditora prasījuma pieteikums, atbilstoši kuram prasītājai ir ievērojamas parādsaistības pret valsti sakarā ar informācijas pieprasīšanu no Iedzīvotāju reģistra par atbildētājas debitoru – fizisko personu – dzīvesvietām.

Atbildot uz administratores 2011.gada 1.novembra pieprasījumu, atbildētāja nepārprotami norādījusi, ka saistības pret prasītāju par līguma Nr.1 atlīdzības samaksu ir izpildītas pilnībā, no kā secināms, ka atbildētāja tieši un nepārprotami ir atzinusi šādu saistību pastāvēšanu, norādot uz to izpildi, lai gan pierādījumi saistību izpildei nav iesniegti. Ir pamats piedzīt parādu no atbildētājas, ja vien atbildētāja saskaņā ar Civillikuma 1838.panta noteikumiem nepierāda to, ka saistības jau ir izpildītas.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1431., 1432., 1587., 1838., 2223.pantu.

Atbildētāja rakstveida paskaidrojumos norādīja, ka prasību neatzīst un uzskata par nepamatotu un noraidāmu (lietas 1.sēj. 38.lpp.). Papildus rakstveidā paskaidroja (1.sēj. 64.lpp.), ka nav apstrīdēts fakts par līgumisko saistību pastāvēšanu starp pusēm. Taču prasītāja ir noklusējusi vairākus būtiskus faktus, kas tieši pretēji, pierāda to, ka šīs saistības ir pilnībā izpildītas un izbeigušās.

Tiesvedība lietā būtu izbeidzama, jo prasību cēlusi persona, kurai nav prasības tiesības.

Prasītāja ir noklusējusi, ka līgums Nr.1 nebija vienīgais līgums, kas noslēgts starp pusēm. 2004.gada 17.maijā starp pusēm noslēgts līgums par pakalpojumu sniegšanu (turpmāk – līgums Nr.2), ar kuru prasītāja apņēmās veikt atbildētājas parādu piedziņu, kas izrietēja no šķīrējtiesu nolēmumiem. Šajā līgumā arī bija noteikta norēķinu kārtība un samaksas apmērs, kas atbildētājai bija jāmaksā prasītājai par šajā līgumā norādīto pakalpojumu izpildi.

Puses 2007.gada 16.aprīlī noslēdza vienošanos (turpmāk – vienošanās), ar kuru vienojās izbeigt visas saistības, kas izrietēja no līguma Nr.1 un līguma Nr.2, un atbildētājai paredzēja veikt galīgos norēķinus ar prasītāju. Vienošanās noteica to, ka prasītāja līdz 2007.gada 18.jūnijam veiks tās glabājumā esošo atbildētājas ar tās klientiem noslēgto rakstveida līgumu un to pielikumu apstrādi un loģistiku uz atbildētājas arhīvu Buļļu ielā 77, Rīgā savukārt atbildētāja veiks gala norēķinus ar prasītāju 174 000 Ls apmērā, samaksājot arī pievienotās vērtības nodokli. Šī vienošanās ir spēkā esoša un saistoša arī maksātnespējas procesa administratorei.

Vienošanās no prasītājas puses ir izpildīta un to pierāda paskaidrojumiem pievienotie prasītājas izrakstītie faktūrrēķini. Faktūrrēķini apliecina, ka prasītāja tos izrakstīja saskaņā ar vienošanos, jo tajos norādītās summas un laika periods sakrīt ar vienošanās 3.punktā norādīto.

Vienošanās izpildi no atbildētājas puses pierāda arī maksājuma uzdevumi. Līdz ar to nevar būt nekādu šaubu par to, ka gan prasītāja ir izpildījusi vienošanos pret atbildētāju, gan atbildētāja ir izpildījusi šīs saistības pilnā apmērā, t.i., samaksājot visu vienošanās summu 174 000 Ls un pievienotās vērtības nodokli. Atbildētājas ieskatā, šie apstākļi liecina par to, ka prasība ir nepamatota.

Prasība nav arī pierādīta, par ko liecina tas, ka no 2003.gada 9.jūnija līguma, kas noslēgts starp prasītāju un SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa", nevar secināt, ka SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa" uzticētie pienākumi būtu saistīti ar starp prasītāju un atbildētāju noslēgto līgumu Nr.1. Tas, vai prasītāja veic saistību izpildi pati, vai ar citu spēkiem, ir pašas prasītājas atbildība, jo šāds noteikums ir līguma Nr.1 tekstā (līguma 9.punkts). No minētā secināms, ka nav prasības summas aprēķina pamatojuma un prasība ir noraidāma.

Prasītāja ir maldinājusi tiesu, noklusējot par līguma Nr.2 un vienošanās esamību, acīmredzami vēloties izmantot savas tiesības pretēji labai ticībai, kas ir pretrunā ar Civillikuma 1.pantu.

Vēlāk rakstveidā papildinot prasību, prasītāja norādīja, ka tiesvedības gaitā ir iegūti pierādījumi par uz līguma pamata prasītājas veikto debitoru parādu piedziņu atbildētājas labā vismaz 167 378,27 *euro* apmērā, jo zvērināti tiesu izpildītāji Jānis Stepanovs, Jānis Lazdāns, Anita Briška un Ginters Hmeļevskis ir snieguši informāciju par izpildu lietu ietvaros atbildētājai pārskaitītiem naudas līdzekļiem, attiecīgi- 6 407,77 *euro,* 60 642,98 *euro,* 2 862,05 *euro* un 97 465,47 *euro* apmērā. Tādējādi saskaņā ar līguma Nr.1 noteikumiem ir atbildētājai ir tiesisks pienākums samaksāt prasītājai atlīdzību par debitoru parādu piedziņu vismaz 58 582,40 *euro* apmērā (167 378,27 x 0,35).

Atbildētāja līdz šim brīdim ir atteikusies sniegt tās rīcībā esošo informāciju par prasītājai piedzīto naudas līdzekļu apmēru no atbildētājas debitoriem. Prasītāja atbilstoši norēķinu kontos atspoguļotajiem darījumiem ir samaksājusi valsts nodevas par izpildu raksta iesniegšanu piespiedu izpildei attiecībā uz 25 112 personām, kā arī iesniegusi pierādījumus, ka laika periodā no 2002.gada oktobra ir maksāti ievērojami naudas līdzekļi Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei par datu iegūšanu no Iedzīvotāju reģistra par fiziskajām personām. Līdz ar to ir pierādīts apstāklis, ka prasītāja ir veikusi parādu piedziņu no 25 112 atbildētājas debitoriem.

Ievērojot zvērinātu tiesu izpildītāju sniegto informāciju, vidējais no vienas personas piedzīto naudas līdzekļu apmērs katram zvērinātam tiesu izpildītājam nav būtiski atšķirīgs un veido vismaz 150 *euro*. Tā, zvērināta tiesu izpildītāja Jāņa Stepanova lietvedībā esošajās lietās no vienas personas piedzīti vidēji 160,19 *euro* (6 407,77 *euro* no 40 personām); bet tiesu izpildītāja Jāņa Lazdāna lietvedībā - vidēji 177,32 *euro* (60 642,98 *euro* no 342 personām).

Ievērojot apstākli, ka prasītāja uzsākusi izpildu lietvedību pret 25 112 atbildētāja debitoriem, un ir zināms vidējais no vienas personas piedzīto naudas līdzekļu apmērs, ir iespējams noteikt naudas līdzekļu apmēru, ko prasītāja piedzinusi par labu atbildētājai no tās debitoriem, un tas atbilst 3 766 800 *euro* (150 *euro* par vienu lietu x 25 112 lietas). Šie apsvērumi un pierādījumu kopums apstiprina prasītājas prasības pamatotību tādā apmērā, atbilstoši kuram apakšuzņēmēja – SIA "Telekomunikāciju šķīrēj tiesa" – ir pieteikusi prasītājas administratoram savu kreditora prasījumu, tas ir, 1 365 862,08 *euro* (3 225 176,11 *euro* x 0,35 + PVN).

Prasībā lūgts piedzīt no atbildētājas parāda summu 1 365 862,08 *euro* , tostarp PVN 237 050,44 *euro*.

Ar Daugavpils tiesas 2017.gada 4.aprīļa spriedumu maksātnespējīgās SIA „GIZMO" prasība pret SIA „Tele2" par parāda piedziņu noraidīta pilnībā.

Spriedums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

SIA „GIZMO" maksātnespējas procesā ir iesniegts nenodrošinātā kreditora SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa" prasījums par summu 1 170 739 *euro* (822 800 Ls), kurš kreditoru prasījumu reģistrā nav iekļauts (1.sēj. 14-15.lpp.).

2002.gada 2.oktobrī starp atbildētāju un prasītāju (iepriekšējais nosaukums– SIA „NBJ") noslēgts līgums par juridisko pakalpojumu sniegšanu (līgums Nr.1), saskaņā ar kuru prasītāja apņēmās sniegt atbildētājai juridiskos pakalpojumus, piedzenot atbildētājas debitoru parādus (1.punkts). Izpildot šī līguma 1.punkta prasības, prasītāja uz atbildētājas iesniegto dokumentu pamata apņēmās sagatavot prasību par parāda piedziņu un iesniegt to tiesā; vest parādu piedziņas lietas tiesā; pēc tiesas sprieduma stāšanās spēkā ar tiesu izpildītāju palīdzību realizēt parāda faktisko piedziņu. Savukārt atbildētāja no faktiski piedzītajām summām apņēmās prasītājam samaksāt atlīdzību 35% apmērā (4.punkts). Pakalpojumu samaksas izdarīšanas kārtība un termiņi noteikti līguma Nr.1 6.punktā (1.sēj. 8.-9.lpp.).

Ievērojot šī līguma 9.punkta noteikumus, kas noteic, ka prasītāja ir tiesīga uz savu atbildību un uz sava rēķina pieaicināt darbu veikšanai trešās personas, prasītāja 2003.gada 9.jūnijā noslēdza līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu ar SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa", kura apņēmās prasītājai sniegt juridiskas konsultācijas un juridiskus pakalpojumus, sagatavot un iesniegt dokumentus šķīrējtiesā vai vispārējās jurisdikcijas tiesā saistībā ar prasītājas iesniegtajiem klientiem, kuri nav veikuši apmaksu par saņemtajiem telekomunikāciju pakalpojumiem (1.sēj. 10.-13.lpp.).

Starp pusēm 2004.gada 17.maijā noslēgts vēl viens līgums par pakalpojumu sniegšanu (līgums Nr.2), ar kuru prasītāja apņēmās veikt piespiedu piedziņas procedūras sagatavošanas pakalpojumus, kas ietver atbildētājas parādnieku parādu atgūšanu piespiedu piedziņas kārtībā (1.1.punkts). Līguma 3.punktā līdzēji vienojās, ka prasītāja apņemas izpildīt pakalpojumus, kas izriet no šķīrējtiesu nolēmumiem. Līguma 4.punktā noteikta norēķinu kārtība un samaksas apmērs, kas atbildētājai bija jāmaksā prasītājai par konkrētajā līgumā norādīto pakalpojumu izpildi (1.sēj. 69.-72.lpp.). Šo līgumu Nr.2 lietā iesniedza atbildētāja.

Nav strīda par to, ka starp pusēm pastāvēja tiesiskās attiecības uz līgumu Nr.1 un Nr.2 pamata. Taču prasītāja nepiekrīt, ka atbildētāja savas saistības pret prasītāju ir pilnībā izpildījusi.

Atbildētāja apšauba prasītājas līgumos noteikto juridisko pakalpojumu izpildi, tajā paša laikā norādot, ka samaksa par prasītājas sniegtajiem pakalpojumiem ir veikta saskaņā ar 2007.gada 16.aprīlī noslēgto vienošanos.

Tādējādi lietā pastāv strīds par atbildētājas pienākumu samaksāt prasītājai parādu 1 365 862,08 *euro*.

Prasītāja saskaņā ar līguma Nr.1 (9.punkta) noteikumiem parādu piedziņu uzticēja– SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa", kura kā apakšuzņēmējs veica debitoru parādu piedziņu, pamatojoties uz 2003.gada 9.jūnijā noslēgto līgumu. Līdz ar to nav pamata apšaubīt, ka prasītāja veica atbildētājas debitoru daļēju parādu piedziņu – 160 970,50 *euro* apmērā, ko pierāda zvērinātu tiesu izpildītāju J.Lazdāna, G.Hmeļevska un A.Briškas atbildes (3.sēj. 147., 162., 185.lpp.).

Tajā pašā laikā nav pamata atzīt, ka prasītāja piedzina debitoru parādus atbildētājas labā prasības apmērā, jo prasības summa nav pierādīta pilnībā.

Prasītāja šīs summas piedziņu uzskata par pierādītu, atsaucoties uz zvērināta tiesu izpildītāja Jāņa Stepanova sniegto informāciju. Tiesu izpildītājs norādīja, ka viņa lietvedībā nav reģistrēta neviena izpildu lieta, kura būtu uzsākta, pamatojoties uz prasītājas vai SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" kā SIA „Tele2" likumisko pārstāvju lūguma. Viņa lietvedībā ir reģistrētas 319 izpildu lietas par labu SIA „Tele2", kuras uzsāktas uz SIA „Tele2" iesniegumu pamata (1.sēj. 125.lpp.), kam iesniegti pierādījumi (2.sēj. 1.–265.lpp.; 3.sēj. 1.-85.lpp.).

No SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" kreditora prasījuma pieteikuma, ar kuru pamatota prasība, neizriet, ka SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" ir apstiprinājusi atbildētājas debitoru parādu faktisko piedziņu 3 225 176,11 *euro* apmērā (lietas 1.sēj. 14.-15.lpp.), kā to norāda prasītāja, bet gan norādījusi iespējamo summu, kuru prasītājai (SIA „NBJ") *vajadzēja* piedzīt.

Turklāt, prasītājas parāda aprēķins, ka SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" ir pieteikusi administratoram savu kreditora prasījumu – 1 365 862,08 *euro* apmērā, ko prasītāja ir aprēķinājusi kā 35 % no debitoru parādu faktiski atgūtās summas, pieskaitot PVN (3 225 176,11 *euro* x 0,35 + PVN), ir nekorekts, jo 2003.gada 9.jūnija līgumā par juridisko pakalpojumu sniegšanu 3.1.punktā puses vienojās par pakalpojumu atlīdzību –30 % apmērā no atgūtās parāda summas, nevis 35 %, kā to ir norāda prasītāja. Tādējādi minētais prasības summas aprēķins nav pamatots.

Kreditoru prasījumu reģistrā SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" prasījums nav iekļauts. SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" prasījuma pieteikumam pievienotais 2010.gada 20.septembra rēķins Nr.1 par pakalpojumu sniegšanu ir parakstīts vienpusēji – no SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" puses (1.sēj. 20.lpp.), tādēļ to nevar atzīt par prasībā norādīto apstākļu pamatojošu pierādījumu.

Nav pamata apšaubīt, ka prasītāja par izpildu raksta iesniegšanu piespiedu izpildei ir maksājusi valsts nodevas, taču lietā nav iesniegti pamatoti un neapšaubāmi pierādījumi tam, ka valsts nodevas ir samaksātas tieši attiecībā uz 25 112 personām, kuras prasītāja uzskata par atbildētājas debitoriem. Informācija par maksājumiem faktiski nav identificējama, jo kontu pārskatos norādītais personu uzskaitījums vien vēl neliecina par to, ka šīs personas ir atbildētājas debitori. Pieņemšanas – nodošanas akts saistībā ar tiesvedību un tiesas nolēmumu piespiedu izpildi pret atbildētājas debitoriem un Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes kreditora prasījuma pieteikums lietā nav iesniegti. No lietā iesniegtā veikto maksājumu aprēķina (3.sēj. 178.-182.lpp.) arī nevar secināt par parāda summu, jo nav konstatējams kas, kam un par ko ir veicis maksājumus. Tādējādi pierādījumi par to, ka prasītāja reāli no atbildētājas debitoriem ir piedzinusi naudas līdzekļus 3 225 176,11 *euro,* lietā nav iegūti.

Ņemot vērā lietā iesniegtos pierādījumus un noskaidrotos apstākļus, no atbildētājas prasītājas labā būtu pamats piedzīt parādu tikai daļēji – 56 339,68 *euro* (160 970,50 *euro* x 0,35) apmērā, ja atbildētāja nepierādītu to, ka visas saistības pēc līgumiem Nr.1 un Nr.2 ir izbeigtas sakarā ar to izpildi.

Atbildētāja savu iebildumu un apgalvojumu pamatošanai ir iesniegusi 2007.gada 16.aprīļa vienošanās neapliecinātu kopiju (1.sēj. 73.lpp.), paskaidrojot, ka dokumenta oriģinālam papīra formātā ir beidzies glabāšanas laiks. Atsaucoties uz likuma „Par grāmatvedību" 10.pantu, paskaidrots, ka likumā noteiktais glabāšanas termiņš ir pieci gadi, līdz ar to 2007.gadā noslēgtās vienošanās oriģināla glabāšanas termiņš ir beidzies 2012.gadā (lietas 1.sēj. 100.lpp.).

Lai gan lietā 2007.gada 16.aprīļa vienošanās oriģināls vai tās apliecināta kopija nav iesniegta, vērtējot konkrēto faktu kopsakarā ar spēkā esošiem līgumiem, maksājuma uzdevumiem, faktūrrēķiniem Nr.2007/04-01, Nr.2007/06-2 un Nr.2007/08-01 un izrakstīto faktūrrēķinu mērķī norādīto pamatu – pēc vienošanās no 2007.gada 16.aprīļa, ir pamats atzīt, ka minēto dokumentu kopums apstiprina vienošanās noslēgšanas faktu.

Vienošanās noslēgšanu un tās nosacījumu izpildi apliecina tas, ka 2007.gada 18.aprīlī, 2007.gada 8.jūnijā un 2007.gada 1.augustā atbildētāja trīs maksājumos pārskaitīja prasītājai naudas līdzekļus par kopējo summu 247 579,70 *euro* (174 000 Ls) un PVN 44 564,35 *euro* (31 320 Ls), mērķī norādot – rēķina Nr.2007/04-01, Nr.2007/06- 2 un rēķina Nr.2007/08-01 apmaksa (lietas 1.sēj. 79.-85.lpp.).

No vienošanās satura izriet, ka, pamatojoties uz 2002.gada 2.oktobrī noslēgtā līguma par juridisko pakalpojumu sniegšanu 12.punktu, puses vienojās par sekojošo:

-izbeigt visas saistības un, proti – 2002.gada 2.oktobrī noslēgto līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu un 2004.gada 17.maijā noslēgto līgumu par pakalpojumu sniegšanu;

-atbildētāja par juridisko pakalpojumu sniegšanu apņēmās veikt gala norēķinus ar prasītāju 247 579,70 *euro* (174 000 Ls) apmērā bez PVN vienošanās noteiktā kārtībā un apmērā (1.sēj. 73.-74.lpp.).

2007.gada 16.aprīļa vienošanos ir parakstījusi SIA „NBJ" valdes locekle Irina Zēvele, kura attiecīgajā laika posmā bija valdes locekle ar tiesībām pārstāvēt kapitālsabiedrību atsevišķi, no vienas puses, un SIA „Tele2" valdes priekšsēdētājs Petras Kirdeika no otras puses.

Neskatoties uz to, ka prasītājas pārstāvis apšaubīja vienošanās patiesīgumu, tomēr vienošanās Civilprocesa likuma 178. un 179.pantā noteiktā kārtībā nav apstrīdēta, arī no sākotnēji pieteikto liecinieku Irinas Zēveles un Petras Kirdeika nopratināšanas, kuri varētu apstiprināt vai noliegt būtiskus vienošanās noslēgšanas apstākļus, prasītāja tiesas sēdē atteicās.

Atbildētājas lietā iesniegtajā 2015.gada 16.oktobrī parakstītajā apliecinājumā Petras Kirdeika norādīja, ka 2007.gada 16.aprīlī starp SIA „Tele2" un SIA „NBJ" noslēgta vienošanās, kuru viņš parakstījis. Viņš apliecināja, ka vienošanās mērķis bija izbeigt visus ar SIA „NBJ" iepriekš noslēgtos līgumus par pakalpojumu sniegšanu, kā arī veikt fiksētos (gala) norēķinus par visiem SIA „NBJ" sniegtajiem pakalpojumiem. Pēc vienošanās parakstīšanas sekoja gala norēķins ar SIA „NBJ" atbilstoši pielīgtajai naudas summai, tādējādi sasniedzot vienošanās mērķi. Petras Kirdeika no 2005.gada 28.decembra līdz 2007.gada 15.maijam bija atbildētājas valdes loceklis, bet laika periodā no 2007.gada 15.maija līdz 2010.gada 1.janvārim- valdes priekšsēdētājs (1.sēj. 131.lpp.). Petras Kirdeika paraksta īstumu uz minētā dokumenta apliecinājis Lietuvas Republikas zvērināts notārs, līdz ar to apšaubīt Petras Kirdeika sniegto rakstveida apliecinājumu nav pamata.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis apstiprināja, ka prasītāja no atbildētājas saņēma 247 579,70 *euro* (174 000 Ls) un PVN kā samaksu par juridisko pakalpojumu sniegšanu saskaņā ar 2007.gada 16.aprīļa vienošanos. Ievērojot minēto, nav apšaubāms, ka starp pusēm 2007.gada 16.aprīlī vienošanās bija noslēgta tiesīgi un ir izpildīta. Nav iesniegti pierādījumi tam, ka kāda no pusēm likumā noteiktajā kārtībā būtu apstrīdējusi vienošanās tiesiskumu, vai ka vienošanās likumā noteiktajā kārtībā būtu atcelta vai atzīta par spēkā neesošu. No lietā iesniegtajiem pierādījumiem ir gūts apstiprinājums tam, ka, izpildot pušu saistības, prasītājai ir samaksāti 247 579,70 *euro* (174 000 Ls) un PVN 44 564,35 *euro* (31 320 Ls). Puses vienojās, ka parakstot vienošanos, veicot tās izpildi un gala norēķinus, vienai pret otru nav nekāda rakstura pretenziju un tādas netiks izvirzītas.

Tiesa pievienojās atbildētājas viedoklim, ka starp pusēm noslēgtās vienošanās izpildi pierāda prasītājas izrakstītie faktūrrēķini un prasītājas izrakstīto faktūrrēķinu apmaksa no atbildētājas puses, attiecīgi atzīstot, ka visas maksājuma saistības, kas izriet no līguma Nr.1 un līguma Nr.2, ir izpildītas.

Nav konstatēts kāds no Civillikumā noteiktajiem pamatiem, kas norādītu uz atbildētājas pienākumu prasītājai samaksāt vēl kādu parādu.

Ņemot vērā to, ka ir noraidāms prasījums par parāda piedziņu, tad secīgi noraidāms arī prasījums par PVN piedziņu. Turklāt prasītāja nav nodokļu maksātāja Pievienotās vērtības nodokļa likuma 3.panta izpratnē, līdz ar to izvirzītais prasījums par PVN piedziņu nav pamatots.

Prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību par šo spriedumu, norādot, ka spriedumu pārsūdz daļā, ar kuru noraidīta prasība par parāda 1 128 811,64 *euro* piedziņu. Prasītāja nepārsūdz spriedumu daļā, ar kuru noraidīts prasījums par PVN piedziņu 237 050,44 *euro* apmērā, jo pašlaik nav šī nodokļa maksātāja.

Apelācijas sūdzībā norādīti šādi apsvērumi.

Spriedumā secināts, ka iesniegtie pierādījumi nav pietiekami prasījuma summas pamatošanai, tomēr vienlaicīgi tiesa prasītājai liegusi izmantot likumā noteiktos procesuālos līdzekļus pierādījumu iegūšanai lietā.

Prasītāja daudzkārt uzsvērusi, ka tās rīcībā nav pienācīgas informācijas ne par līguma noslēgšanas apstākļiem, ne par tā izpildi un pušu tiesisko attiecību izmaiņām. Turpretim atbildētājai tie ir zināmi.

Noraidot prasītājas tiesvedības gaitā pieteikto lūgumu izprasīt no atbildētājas pierādījumus par naudas līdzekļu apjomu, ko prasītāja uz līguma pamata ir piedzinusi atbildētājas labā no tās kreditoriem, tiesa liegusi prasītājai iespēju iegūt būtiskus pierādījumus, uz kuru neesamību norādīts spriedumā, pamatojot prasības noraidīšanu. Tādējādi ir pārkāpts sacīkstes princips un Civilprocesa likuma 93.panta otrās daļas norma.

Saskaņā ar tiesas atzīto, ir iegūti pierādījumi par naudas līdzekļu 160 970,50 *euro* piedziņu uz līguma pamata. Atbilstoši prasītājas iesniegtajiem norēķinu kontu pārskatiem un aprēķiniem, līguma darbības laikā par izpildu lietvedību uzsākšanu prasītāja nodevās vien ir samaksājusi 2 387 739,65 *euro*. Kā redzams no prasītājas kontu pārskatiem un tiesu izpildītāju atbildēm, 2006. un 2007.gadā prasītāja tiesu izpildītājiem iesniedza iesniegumus par atbildētājas debitoru parādu piedziņu ievērojamā apmērā, un faktiskā piedziņa pēc šiem iesniegumiem notika un turpinājās vēl vairākus gadus vēlāk.

Šādos apstākļos kritiski jāvērtē 2007.gada 16.aprīļa vienošanās būtiskais noteikums- ka starp pusēm tiek izbeigtas visas uz līguma pamata pastāvošās attiecības, atbildētājai samaksājot prasītājai par līguma izpildi galīgo summu vien 247 579,70 *euro*. Iepriekš norādītie apstākļi apliecina faktu, ka prasītājas no atbildētājas debitoriem piedzītā naudas summa bija daudzkārt lielāka (to apliecina arī citi pierādījumi lietā). Turklāt 2007.gadā, kad it kā bija parakstīta vienošanās par līguma izbeigšanu, šāda piedziņa aktīvi turpinājās un ievērojama parādu daļas piedziņa vēl bija sagaidāma.

Pieņēmums, ka prasītāja normālas komercprakses ietvaros atteiktos no līguma attiecību turpināšanas un tai pienākošās daudzkārt lielākas atlīdzības nekā vienošanās noteiktā summa, nav racionāls un neatbilst dzīvē gūtiem novērojumiem. Tiesai bija jāvērtē, cik ticama ir šāda atbildētājas neapliecinātas kopijas veidā iesniegtā it kā noslēgtā vienošanās un kāds ir tās noslēgšanas loģiskais pamatojums, bet tas nav noskaidrots. Atbildētājas pārstāvja kā vienošanās noslēgšanas pamatojums norādītā tiesiskā nenoteiktība starp pusēm ir absurds.

Tādējādi pirmās instances tiesa, izskatot lietu, ignorējusi patiesības noskaidrošanas pienākumu un bijusi neattaisnojami pasīva, vērtējot pierādījumus, jo nepamatoti atteikusies izprasīt no atbildētājas pierādījumus un nav noskaidrojusi lietā būtiskus faktus un nav izvērtējusi atbildētājas iesniegtos pierādījumus kopsakarā ar lietas apstākļiem, kas novedis pie nepareizas lietas izspriešanas.

Tiesas secinājums, ka SIA "Telekomunikāciju šķīrējtiesa" prasījums nav iekļauts kreditoru prasījumu reģistrā, neatbilst faktiskajiem apstākļiem. Lai gan tiesai iesniegtajā kreditoru reģistrā tas nav iekļauts, tomēr prasītājas kreditoru prasījumu reģistrs maksātnespējas procesa gaitā ir precizēts, iekļaujot tajā SIA "Telekomunikāciju šķīrējtiesa" prasījumu. Prasītāja lietas izskatīšanas laikā konsekventi atsaucās uz to, ka prasījums ir iekļauts. Ja tiesa uzskatīja, ka šim faktam nav pierādījumu, uz to bija jānorāda, bet tas nav izdarīts. Prasītāja bez kavēšanās iesniegs tās kreditoru reģistra pēdējo redakciju.

Tiesa saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta ceturtās daļas noteikumiem nav norādījusi arī uz to, ka lietā nav iesniegts Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes prasījums maksātnespējas procesā, lai gan uz šī prasījuma iesniegšanu prasītāja vairākkārt ir norādījusi. Turklāt šāds prasījums ir ietverts tiesā iesniegtajā prasītājas kreditoru reģistrā. Prasītāja bez kavēšanās iesniegs tās kreditoru reģistrā iekļauto minētās iestādes prasījuma iesniegumu.

2007.gada 16.aprīļa vienošanās neatbilst Dokumentu juridiskā spēka likuma 4.panta nosacījumiem, tādēļ tai nav juridiska spēka un to nevar izmantot atbildētājas interešu aizstāvībai.

Vienošanās, kas nav iesniegta likumā noteiktā kārtībā, neuzrādot vai neiesniedzot oriģinālu, jo tāds neeksistē, neatbilst Civilprocesa likuma 111.pantā noteiktajām prasībām par to, kādā veidā jāiesniedz rakstveida pierādījumi lietā.

Atzīstot neapliecinātu un ar juridisku spēku neapveltītu vienošanās kopiju par pierādījumu lietā un piešķirot tai pietiekamu ticamību, pirmās instances tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 95.panta pirmās daļas noteikumus. Tas nav pieļaujams, jo ar šo vienošanos atbildētāja vēlas pierādīt būtisku faktu- no līguma izrietošo tiesisko attiecību izbeigšanu.

Tiesas secinājums, ka vienošanās noslēgšanas ticamība ir izvērtēta kopsakarā ar 2002.gada 2.oktobra un 2004.gada 17.maija līgumu, maksājumu uzdevumiem, kā arī faktūrrēķiniem Nr.2007/04-01, Nr.2007/06-2 un Nr.2007/08-01, nav pamatots, jo rada iespaidu, ka visi šie pierādījumi apstiprina vienošanās noslēgšanu.

Faktiski 2002.gada 2.oktobra un 2004.gada 17.maija līgums kā hronoloģiski iepriekšējie dokumenti neapstiprina un nav saistāmi ar vienošanās parakstīšanu. Vēl vairāk, objektīvi ir apšaubāma pēkšņa un nemotivēta vienošanās noslēgšana un tiesisko attiecību pārtraukšana situācijā, kad turpinās starp pusēm noslēgto līgumu izpilde. Arī maksājuma dokumenti lietā nesatur nekādas atsauces uz vienošanos. Tikai viens faktūrrēķins satur atsauci uz vienošanos no 2007.gada 16.aprīļa, savukārt divi pārējie satur atsauci uz vienošanos Nr.3.

Tādējādi pirmās instances tiesā iesniegtie pierādījumi un to izvērtējums kopsakarā, pretēji tiesas secinājumam neapliecina vienošanās noslēgšanas faktu. Būtiska nozīme ir nevis vienošanās noslēgšanas faktam (ko apliecina viens no trim faktūrrēķiniem), bet gan vienošanās saturam, kurš, nepastāvot dokumenta oriģinālam vai tā likumā noteiktā kārtībā izstrādātai kopijai, nav pārbaudāms un to nevar atzīt par pietiekami ticamu, lai tikai uz to balstītu un atzītu par pierādītiem atbildētājas iebildumus.

Tiesa atstājusi bez ievērības un nav devusi vērtējumu prasītājas norādītajam apstāklim, ka Petras Kirdeika rakstveida apliecinājums un tam pievienotais notāra apliecinājums nesatur pilnīgi nekādu konkrētās personas identificējošu informāciju (dzimšanas datus, personas kodu u.tml.). Tādējādi slēdziens balstīts uz formāli iesniegtu pierādījumu, nevērtējot tā saturu un ticamību.

Tiesa, spriedumā neizvērtējot prasītājas iebildumus par vienošanās patiesīguma apstrīdēšanu, vienlaicīgi norādot, ka prasītāja šādus iebildumus nav izvirzījusi, ir pārkāpusi sacīkstes principu.

Izdarot šādu secinājumu, tiesa ir pārkāpusi Civilprocesa likuma 178.panta noteikumus, jo šī tiesību norma neparedz prasītājai pienākumu apstrīdēt vienošanās patiesīgumu kādā noteiktā kārtībā. Situācijā, kad pastāv strīds par pašu vienošanās pastāvēšanas faktu, nevar uzskatīt, ka prasītājai būtu jāceļ atsevišķa prasība, lai izvērtētu atbildētājas kopijas īstumu. Šāda izvērtējuma veikšana pēc būtības nav iespējama, līdz ar to tieši atbildētājai ir pienākums pierādīt vienošanās patiesīgumu. Prasītāja savas tiesības ir pienācīgi izlietojusi, tiesas sēdē norādot, ka apstrīd vienošanās patiesīgumu saskaņā ar Civilprocesa likuma 178.pantu.

Prasītāja apelācijas sūdzībā lūdz piedzīt no atbildētājas parādu 1 128 811,64 *euro*.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību pēc tajā norādītajiem argumentiem un lūdza apmierināt apelācijas sūdzību un prasību.

Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis apelācijas sūdzību un prasību neatzina un lūdza tās noraidīt.

Motīvu daļa

Noklausoties pušu pilnvaroto pārstāvju tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, novērtējot rakstveida pierādījumus lietā un apelācijas sūdzības argumentus, Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 426.panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās. Apelācijas instance izskata tikai tos prasījumus, kas izskatīti pirmās instances tiesā. Prasības priekšmeta vai pamata grozīšana nav pieļaujama.

Prasītāja nepārsūdz spriedumu daļā, ar kuru noraidīts prasījums par PVN piedziņu 237 050,44 *euro* apmērā līdz ar to pirmās instances spriedums šajā daļā ir stājies likumīgā spēkā un apelācijas instances tiesā netiek pārskatīts.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs, pilnībā pietiekams, tādēļ pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, bet apelācijas sūdzībās izteiktie argumenti nevar būt par pamatu pretēju secinājumu izdarīšanai.

Nepamatoti ir apelatora pārmetumi, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, ignorējusi patiesības noskaidrošanas pienākumu un bijusi pasīva, vērtējot pierādījumus, nepamatoti atteikusies izprasīt no atbildētājas pierādījumus un nav izvērtējusi iesniegtos pierādījumus kopsakarā ar lietas apstākļiem, kas novedis pie nepareizas lietas izspriešanas.

Pretēji apelācijā apgalvotajam - tiesa ir apmierinājusi prasītājas pieteiktos lūgumus par pierādījumu izprasīšanu, tai skaitā par prasītāja izrakstīto un atbildētājai izsniegto rēķinu iesniegšanu, informācijas pieprasījumiem no zvērinātu tiesu izpildītājiem (lietas pirmā sējuma 117.lapa, trešā sējuma 125.lapa).

Civiltiesiskajā strīdā pusēm ir pretējas intereses un viedokļi, un katra puse cenšas pārliecināt tiesu par noteiktu tiesisko attiecību un juridiski nozīmīgu faktu esamību vai neesamību. To var panākt ar pierādījumiem un pierādīšanu (*A.Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof. K.Torgāna redakcijā, Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2003, 62.lpp*.).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa paredz, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Savukārt Civilprocesa likuma 97.pants noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Nav strīda, ka starp pusēm vairāk kā desmit gadu atpakaļ pastāvējušas līgumiskās attiecības saistītas ar juridisko pakalpojumu sniegšanu (2002.gada 2.oktobra līgums Nr.1). Prasītāja bija apņēmusies piedzīt atbildētājas debitoru parādus, vedot atbildētājas lietas tiesās un nododot tiesu nolēmumus piespiedu izpildei zvērinātam tiesu izpildītājam, bet atbildētāja apņēmās samaksāt prasītājai par to atlīdzību. Pakalpojumu apmaksa, veikšanas kārtība un termiņi noteikti līguma 6.punktā (lietas pirmā sējuma 8.-9.lapa).

Savukārt prasītāja šo debitoru parādu piedziņu uzticēja apakšuzņēmējam- SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa".

Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa" prasītājai pieteiktais kreditora prasījums ar tajā pieminēto summu un pievienotais 2010.gada 20.septembra rēķins Nr.1(lietas pirmā sējuma 20.lapa) nevar kalpot par pierādījumu prasības apmierināšanai šajā lietā. Minētais attiecināms uz prasītājas un SIA „Telekomunikāciju šķīrējtiesa" savstarpējo saistību izpildi, bet ne ar atbildētāju.

Prasītāja atsauce uz vairāku zvērinātu tiesu izpildītāju sniegto informāciju arī nepierāda prasības par 1 128 811,64 *euro* parāda piedziņas pamatotību.

Tiesu izpildītāji norādījuši, ka pastāv reģistrētas izpildu lietas ar piedzinēju SIA "Tele2" un ir piedzīti naudas līdzekļi no sabiedrības debitoriem laika periodā no 2003.gada līdz 2007.gadam, pamatojoties vairāku personu, tai skaitā SIA "Gizmo", SIA "Telekomunikāciju šķīrējtiesa" kā arī vairāku fizisku personu iesniegumiem (lietas trešā sējuma 130.lapa).

Savukārt zvērināts tiesu izpildītājs J.Stepanovs savā atbildē tiesai norādījis, ka viņa lietvedībā nav reģistrēta neviena izpildu lieta, kura būtu uzsākta, pamatojoties uz prasītājas vai SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa" kā SIA „Tele2" likumisko pārstāvju lūguma, bet ir reģistrētas 319 izpildu lietas par labu SIA „Tele2", kuras uzsāktas uz SIA „Tele2" iesniegumu pamata (lietas pirmā sējuma 125. lapa, otrā sējuma 1.–265.lapa un trešā sējuma 1.-85.lapa).

Tātad piedziņu veikuši ne tikai SIA „Telekomunikāciju šķīrēj tiesa", bet arī prasītāja un arī atbildētājas SIA „Tele2" likumiskie vai pilnvarotie pārstāvji. Un šobrīd, neveicot pušu saistību izpildes savstarpējo salīdzināšanas aktu, nav iespējams noteikt, kas, ko un cik daudz ir darījis saistībā ar debitoru parādu piedziņu.

Prasītājas par izpildu raksta iesniegšanu piespiedu izpildei ir maksātās valsts nodevas vēl nepierāda, to, ka tās ir samaksātas tieši attiecībā uz 25 112 personām, kuras būtu uzskatāmas par atbildētājas debitoriem. Kā pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa- informācija par maksājumiem faktiski nav identificējama, jo kontu pārskatos norādītais personu uzskaitījums neliecina par to, ka tieši šīs personas būtu atbildētājas debitori.

Pušu noslēgtajā līgumā Nr.1 par pakalpojumu sniegšanu saistībā ar apmaksu bija noteikts, ka par pirmajām 200 lietām atbildētājs kā pasūtītājs apmaksā avansu 25 Ls apmērā par katru lietu, bet pēc parāda piedziņas no faktiski piedzītās summas vispirms sedz savus izdevumus, kas viņam bijuši sakarā ar konkrēto lietu, t.i., avansa maksājums izpildītājam (prasītājam) un valsts nodevas, un tikai no piedzītās summas atlikuma - 35% samaksā prasītājam kā Līguma cenu ne vēlāk kā 5 dienu laikā no parāda piedziņas realizēšanas (līguma 6.punkts). Darbu izpildi saskaņā ar šo līgumu prasītājs kā Izpildītājs nodod atbildētājam, kurš to pieņem, parakstot attiecīgu darbu nodošanas-pieņemšanas aktu (līguma 10.punkts).

Tātad, ievērojot līguma nosacījumus, arī atbildētājam pie parāda piedziņas pastāvēja naudas līdzekļu patēriņš – avansa maksājums prasītājam, valsts nodevas iepriekšēja iemaksa, ko visu pēc parāda piedziņas vajadzēja segt (atlīdzināt) no faktiski piedzītās summas un tikai jau no piedzītās summas atlikuma 35% pienācās prasītājam samaksā par pakalpojumu.

Līdz ar to bez nodošanas-pieņemšanas akta praktiski nav iespējams konstatēt kāda apmēra parāda esamību lietā vai to aprēķināt pēc lietā iesniegtajiem pierādījumiem. Šajā sakarā neko nesniegtu arī tiesas sēdē prasītāja pieprasītais atbildētāja bankas konta izraksts par prasībā norādīto periodu.

No lietai pievienotā veikto maksājumu aprēķina (trešā sējuma 178.-182.lapa) arī nevar secināt kas, kam un par ko ir veicis maksājumus. Tādējādi pierādījumi par to, cik prasītāja reāli no atbildētājas debitoriem ir piedzinusi naudas līdzekļus un vai atbildētāja palikusi parādā par līgumā Nr.1

paredzēto pakalpojumu saņemšanu lietā nav iegūti.

Iepriekš minēto apstākļu sakarā nav pamata neticēt atbildētājas apgalvojumam vēl par divu līgumu pastāvēšanu starp pusēm lietā. Tas ir 2004.gada 17.maijā starp pusēm noslēgto līgums par pakalpojumu sniegšanu (līgums Nr.2), ar kuru prasītāja arī bija apņēmusies veikt atbildētājas parādu piedziņu, kas saistīta ar šķīrējtiesu nolēmumiem. Kurā arī bija noteikta norēķinu kārtība un samaksas apmērs, kas atbildētājai bija jāmaksā prasītājai par šajā līgumā norādīto pakalpojumu izpildi.

Kā arī 2007.gada 16.aprīļa vienošanos, ar kuru puses vienojās izbeigt visas saistības, kas izrietēja no līguma Nr.1 un līguma Nr.2, un atbildētājai paredzēja veikt galīgos norēķinus ar prasītāju. Prasītājai līdz 2007.gada 18.jūnijam bija jāveic tās glabājumā esošo atbildētājas ar tās klientiem noslēgto rakstveida līgumu un to pielikumu apstrādi un loģistiku uz atbildētājas arhīvu Buļļu ielā 77, Rīga savukārt atbildētāja apņēmās veikt gala norēķinus ar prasītāju 174 000 Ls apmērā, samaksājot arī pievienotās vērtības nodokli. Puses vienojās, ka parakstot vienošanos, veicot tās izpildi un gala norēķinus, vienai pret otru nav nekāda rakstura pretenziju un tādas netiks izvirzītas.

Pirmās instances tiesa savā spriedumā vērtējusi iepriekš minētos līgumus kopvērtējumā ar pārējiem lietās esošajiem pierādījumiem un pamatoti atzinusi, ka vienošanās ir izpildīta, ko pierāda prasītājas faktūrrēķini, ko prasītāja izrakstījusi saskaņā ar vienošanos. Rēķinos norādītās summas un laika periods sakrīt ar vienošanās 3.punktā norādīto.

Savukārt minētās vienošanās izpildi no atbildētājas puses apstiprina maksājuma uzdevumi. Līdz ar to nevar būt nekādu šaubu par to, ka puses vienošanos izpildījušas, tai skaitā atbildētāja ir samaksājusi visu vienošanās summu un pievienotās vērtības nodokli.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis apstiprināja, ka prasītāja no atbildētājas saņēma 247 579,70 *euro* saskaņā ar 2007.gada 16.aprīļa vienošanos.

Līdz ar to prasība un apelācijas sūdzība ir noraidāmas pilnībā kā nepamatotas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta nosacījumiem prasītāja ir atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas.

Rezolutīvā daļa

Civillietu tiesas kolēģija, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432. - 434.pantu,

nosprieda

noraidīt pilnīgi maksātnespējīgās sabiedrības ar ierobežotu atbildību „GIZMO" prasību pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību „Tele2" par parāda piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Latgales apgabaltiesā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas 2017.gada 28.jūlija.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis I.Stivriņš
Tiesnese S.Vasiļevska
Tiesnese L.Mežale